

Kicsoda Jézus?

Lekció: Ézs 62,1-5/Textus: Jn 2

2019. február 24.

Úrvacsorás istentiszteleten vagyunk együtt. Az úrvacsora központi eseménye a keresztény hitnek, kifejezi annak szívét, lényegét. A teológián úgy tanultuk: az igehirdetés lehet emberi, erőtlén, céltévesztett, de az úrvacsora mindig az Evangélium szívéből fog beszélni. Nekem pedig az a vágyam, hogy adja meg Isten, hogy az úrvacsorában meglássuk azt a Jézust, aki a felolvasott igeszakaszban előttünk áll. Lássuk Őt különlegesen, hatalmasnak, gyönyörűségese, szépségesnek. Így szeretném Őt bemutatni nektek. János evangélista is ezt teszi itt: egyszerűen csak bemutatja az olvasóinak: kicsoda Ő.

János evangéliuma ugyanazzal a szóval kezdődik, mint a teremtéstörténet. Ahogy a Biblia első szava az, hogy „*kezdetben* teremtette Isten az eget és a földet”; úgy János evangélista, amikor elkezd elmondani Jézus történetét, ugyanezzel a szóval indít: „*kezdetben* volt az Ige”. Ez a párhuzam azt fejezi ki: „amiről én most szólni fogok nektek, az ugyanolyan jelentőségű, mint a teremtés!” Jézusban Istennek egy új teremtése érkezik el. Benne a világosság érkezik el abba a világba, amelyben a halál és a sötétség általános tapasztalata mindenkinek. Amikor János evangélista azt mondja: „*kezdetben* volt az Ige (görögül: Logosz)” – az a korbéli görög olvasók számára teljesen világos fogalom volt. A Logosz az a kozmikus erő, bölcsesség, világosság, ami valamilyen módon egyben tartja az életet. A Logosz az élet rendező elve. János azt mondja tehát: „*kezdetben* volt a Logosz, az Ige, és a Logosz Istennél volt, és Isten volt a Logosz.” Ezt mindenki elismerte, és valamilyen értelemben a többség elismeri ma is: egyfajta öröktől való kozmikus bölcsesség, az élet rendező elve, egy Logosz, mint egy megfoghatatlan, minden emberi tapasztaláson túli spirituális valóság ott kellett legyen a létezés indulásakor. János azonban ezen a ponton vesz egy nagy levegőt, és éles fordulattal bejelenti: „és a Logosz, az Ige, az élet rendező elve, a világosság testté lett, emberré lett!” Rámutat valakire, aki ott a kétezer évvel ezelőtti Palesztinában élő hús-vér valóság, és azt mondja: ez az ember, a Názáreti Jézus nem más, mint az öröktől való isteni, kozmikus bölcsesség; Ő maga az élet, a világosság, a teremtés kezdete. Egy új teremtés, akiben Isten mindazt, ahogyan a halál és a sötétség eluralta és tönkretette ezt a világot, a visszájára fordítja!

Mindannyian érezzük, milyen éles, erős kifejezés ez! Megdöbbenő, megbotránkoztató! János pontosan tudja ezt, ezért azt is elmondja itt az Evangélium nyitányában, hogy Jézust, aki a testté lett Ige, aki ott volt a világ teremtésekor, aki eljött ebbe a világba, az övéihez – ezt a Jézust a világ nem fogadta be, hanem elutasította. Vannak azonban egyesek, mondja, akik pedig befogadták Őt, és azok Isten gyermekeinek mondatnak. János megfogalmazza ezt a hatalmas drámát, hogy egyesek beleütköznek a kijelentésbe, mely szerint az örök Isten a Názáreti Jézusban jelenik meg, mások befogadják, és evvel megajzolja azt, amiről az egész Evangélium szólni fog, hogy ki ez a Jézus, hogyan jelenik meg, mit végez, mit tanít, és ez hogyan fog oda vezetni, hogy ezért keresztre feszítik és meghal, de a harmadik napon feltámad, és újra az lesz a kérdés, mint a legelején: ki az, aki hisz, és ki az, aki nem hisz.

Így szeretnék ma beszélni Jézus személyéről. A drámai nyitány után János elmondja, mik azok az első események, ahogyan az örök Ige, a testté lett Ige, akinél ott van az élet és a világosság, egyszer csak megjelenik a világunkban, a történelmünkben, a mindennapi hús-vér emberi valóságunkban. Két történet volt előttünk ebben a fejezetben, és ez a két történet Jézus szolgálatának az elején sokat elmond arról, kicsoda Ő valójában. János azt mondja az első történet kapcsán, amikor a kánai menyegzőn Jézus borrá változtatja a vizet: „*ezt tette első jelként, így jelentette ki dicsőségét.*” Ebben mutatta meg, hogy kicsoda Ő. A következő történet, amikor Jézus a jeruzsálemi templomot megtisztítja, szintén azt tárja elénk: miért jött Jézus, ki ez a Jézus, akiről János azt mondta, hogy Ő az örök Ige, aki emberré lett?

Az a kérdés áll tehát ma este előttünk: kicsoda Jézus, mit jelent Benne hinni? Ez a legalapvetőbb kérdés, amely egyaránt releváns azok számára is, akik sok-sok éve kereszténynek vallják magukat, és azok számára is, akik még csak gondolkoznak, tapogatóznak.

Három pontban szeretném ezt összefoglalni.

1. Milyen személyként jelenik meg Jézus ebben a két történetben és miben jelent ez kihívást nekünk?
2. Mi Jézus küldetése, mélyebben értelmezett szerepe a két történet alapján?
3. Mit jelent hinni, és mit jelent nem hinni ennek a fényében?

1. Milyen személy Jézus?

Nézzük először a két történet körülményeit!

Az első Galileában zajlik, abban az északi tartományban, amelynek Názáret nevű nagyobb városában Jézus felnövekedett. Most a tartományhoz tartozó kis faluban, Kánában találjuk őt egy menyegzőn, egy privát ünnepen, amely a családnak fontos ugyan, de annál szélesebb keretekben semmilyen jelentőséggel nem bír. Kána, sőt egész Galilea, ha Jeruzsálemből, a központból tekintünk rá, nem fontos, teljesen jelentéktelen, elmaradott hely. Olyan – bocsánat ezért a budapesti sovinizmusért – ahogyan sokszor innen a fővárosból mondjuk Borsodnak észak-keleti csücskére tekintünk: távoli, ismeretlen, számunkra jelentőség nélküli.

A második történetben viszont Jézus Jeruzsálemben van, ami a vallási és politikai élet középpontja, ráadásul húsvétkor, Izrael legnagyobb vallási és nemzeti ünnepén, amikor erős politikai fennhangokkal arra emlékeznek, hogyan szabadította ki Isten az őseiket Egyiptomból, hogyan lettek ők egy néppé Isten által, hogyan adott Isten életet és azabadítást.

Milyennek látjuk Jézust ebben a két történetben?

A menyegzőn elfogyott a bor. Gondolj bele, kicsoda élethelyzet ez! Ott van a vőlegény és a menyasszony, életüknek ezen a legszebb napján, ami az örömről, a háláról, a beteljesedésről szól, és ennek része a közös ünneplés, a bor, abban a kultúrában ugyanúgy, mint a miénkben. Nincs leírva a szövegben, de magam elé tudom képzelni, hogy a násznagy, aki az egész alkalmat koordinálja, egyszer csak odamegy a vőlegényhez, és a fülébe súgja: elfogyott a bor! Micsoda kínt élhetett át az a vőlegény! Itt vagyunk az ünnep közepén, de szegyénteli véget ér az esküvő! Ki kell állni a vendégek elé, vállalni a szegyént, és mindenki el fog menni, vége a bulinak! Ebben a helyzetben jelenik meg Jézus, aki a vizet borrá változtatja, és megmenti az ünnepet. És emlékezzetek, ez az első jel János szerint, amit Jézus tesz. Milyennek látjuk Őt ebben? Mondhatjuk azt: egy melegszívű, szeretetteljes, megértő ember, akinek fontos ezeknek a kisembereknek az öröme, fontos neki, hogy az esküvő jól sikerüljön. A fiatalabbak azt mondhatják: mennyire vagány már ez a Jézus, hogy a vizet borrá változtatja, mekkora bulit csap! Azt is mondhatja valaki: igen, Jézus az, aki odaáll a bajba jutott ember mellé, nem engedi megszégyenülni. Vagy Jézus az az ember, akinek öröme van mások örömeiben; aki azt akarja, hogy legyen élet, öröm, pezsdülés! Ezen a ponton, ha visszapillantunk az Evangélium nyitányában megfogalmazott teológiai magasságokra, mely szerint kezdetben, a teremtéskor Őbenne, az örök Igében, a Logoszból volt jelen az élet és a világosság – akkor azt mondhatjuk: most, amikor emberré, testté lett, és elkezdte az új teremtés munkáját, akkor megerősíti azt, ami ebben az életben jó. Megerősíti azt, amit Isten a teremtésben adott, amiért hálásak vagyunk, aminek az ember örül: férfi és nő kapcsolatát, a házasság örömét, az életnek ezt az ünneplését. Amikor egészen közel jön hozzánk, akkor megerősíti mindazt, ami az életünkhöz hozzá tartozik, ami jó, ami szép, ami fontos, ami emberi, ami értékes. Nem ember-ellenes, hanem az emberért való. Ez az első Jézus-kép. Kóstolgasd ezt: hogyan mozdul a te szíved egy ilyen Jézusra?

Néhány nappal később ez a megnyerő Jézus olyan helyzetben áll előttünk, amivel sokaknak jóval nehezebb találkozni. Hiszen a templomtisztítás történetében egy meglehetősen agresszív, legalábbis az ott gyakorolt vallásossággal szemben igencsak intoleráns embert látunk. Ha individualista szemlélettel tekintünk rá, azt mondhatjuk: nem különösebben tiszteli saját hittestvéreinek a vallását, elég bátran belegyalogol a templomba. Milyen agresszív cselekedeteket tesz! Kötélből korbácsot készít, ehhez azért idő is kell! Aztán elkezd kiűzni az árusokat és az állatokat: marhákról, juhokról olvasunk. Képzeljétek el, amikor sok ilyen nagy testű állat elkezdi menekülni a körbekerített templomodvarból! Jézus felborogatja az asztalokat, szétszórja a pénzváltók pénzét. Pedig mindezek jogosan, törvényesen voltak ott. Az állatokat oda kellett vinni, mert az áldozatbemutatóhoz szükség volt rájuk. A pénzváltóknak is ott kellett lenni, hogy a zarándokok átválthassák a pénzüket helyi devizára és befizethessék a templomadót. Jézus mégis ráripakodik az árusokra: vigyétek ezeket innen, és ne csináljatok piacteret az én Atyám házából! Jézus ebben a képben egy erőteljes, indulatos ember! Mi erre a mai ember reakciója? Van, akinek tetszik ez: végre, itt az igazi egyházkritika gyökere! Másokat megijeszt.

Ki ez a Jézus? Milyen Ó valójában? Jézus, akinek fontos, hogy egy falusi lagziban ne álljon meg az ünneplés és az öröm, aki tehát ilyen „világi” dolgokkal foglalkozik, az most éppen szembe megy a vallás centrumával. Különös, hogy az új teremtés, a Jézusban testet öltő Logosz pont fordítva cselekszik, mint ahogyan azt akár keresztények, akár nem keresztények feltételeznék. Mert szerintünk logikus az volna, ha a földi, világi dolgokat nem; az egyháziakat, vallásiakat meg nagyon fontosnak tartaná. Jézus azonban megerősíti, megmenti a kis falusi ünnepet; ugyanakkor agresszíven megítéli a kultuszt, kötélből font ostorral szétveri, szétzilálja az istentiszteletet, ahogyan ott Izrael Istent magasztalja.

Mit gondolsz te róla? Ha keresztény ember vagy, melyik az a Jézus-kép, amelyik közelebb áll hozzád? Az, amelyik az életet ünnepli, hálás, örömteli; vagy az, amelyik szembe megy a bűnös, Isten-ellenes valósággal, legyen az vallásos jellegű, mint itt, vagy nem vallásos jellegű, mint a világban különben annyiszor? Ha kiválasztottad, akkor most azt mondom neked: nézz rá a másikra! Arra, amelyik bosszant, ijeszt, zavarba ejt, ellenállást kelt benned! Szeretném, ha most nem ugranál át gyorsan a neked kedves képre, ahol otthon érzed magad, ahol jobban szeretsz Jézussal lenni, hanem azt mondanád: igen, Uram, jöjj, adj nekem kihívást, formáld a gondolkodásomat, formáld a szívem világát, az egész lényemet azon a ponton, ahol én valamiért távol tartanálak Téged magamtól! Lehet, hogy a kánaáni menyegzőn csodát tevő Jézusra te azt mondod: az életet nem lehet így ünnepelni; vagy a bűnös valósággal szembe menő Jézussal nem tudsz mit kezdeni, mert azt mondod: nem lehet ilyen haragvó és ítéletes a bűnnel szemben. Pedig lehet! Ez mindkettő Ő! Jézus nem hasadt!

Ha pedig nem vagy hívő, csak gondolkozol rajta, keresed, ki ez a Jézus, akkor ebben a két történetben két nagyon kemény sztereotípiát rendül meg.

Az első, sokak gondolatában meglévő sztereotípiát, hogy aki Jézust követi, az nem élvezheti az életet. Sok Jézust kereső, a kereszténységhez közeledő ember azon a ponton akad el még az út elején, vagy ennek a megküzdése igazán nehéz számára, hogy ha átadom neki az életemet, ha ő valóban úr lesz az életem felett, ha engedelmeséget fogadok neki, akkor nem az lesz-e, hogy nem élvezhetem többé az életet? Erre megjelenik Jézus, aki a menyegzőn azt mondja: folyjon a bor, legyen élet, öröm, ünneplés – és széttiporja a róla alkotott hamis sztereotípiát.

A második sztereotípiát az, hogy aki Jézust követi, az kegyetlen, üres és értelmetlen vallásosságot gyakorol; belecsúszik a csapdába, ami az egyházak biznisze, akik anyagilag és lelkileg csúnyán lehúzzák majd. Valóban újra és újra megtörtént ez a történelem folyamán, nem akarom tisztára mosni a keresztény egyház bűneit. De kicsoda Jézus? Ő az, aki a leghatározottabban szembe megy azzal az üres, kegyetlen

vallásossággal, ami miatt te azt mondod, hogy neked a kereszténység bolondság! Jézus széttiporja a róla alkotott második sztereotípiát is.

Nagyon fontos, hogy megküzdj ezekkel a kérdésekkel, ha ellenállás van a szívedben, nem akarsz az Övé lenni, nem akard a kereszténységet, nem akarsz belépni a vele való kapcsolatba! Lehet, hogy ezek a sztereotípiák tartanak távol, de látnod kell, hogy a két történetben Jézus porrá zúzza azokat.

2. Jézus küldetése

Miközben a két történet látszólag ellentétesen mutatja be Jézust, mindkét történet szívében Jézus igazi valósága bújik meg. Létezik egy felszínes olvasat, és létezik egy mélyebb értelmezés, amelyet nem mindenki lát. János evangéliumában végigvonul ez a kettősség. Sok szituációban megjelenik egy felszínes és egy mélyebb értelem, és a szereplők elbeszélnek egymás mellett ezen a két szinten., de a mélyebb szint az, ahol kiderül, hogy valójában kicsoda Jézus.

Az első történetben ez a következőképpen jelenik meg: amikor a násznagy a történet vége felé merít a borból, ami a vízből lett, megkóstolja, csodálkozik. Normálisan a jó bort isszák meg először, aztán amikor már megrészedtek, és már úgymint, akkor jön a silányabb. Meghökken, meg is kérdezi: hogy-hogy a végére tartogattad a jót? De a meghökkenésen kívül semmi nem történik vele! Semmit nem lát, nem ért, nem is tudja, honnan lett az a bor. A csodából, amit János jelnek hív, nem vesz észre semmit. Nem is sejti, hogy a történet, aminek részese, valami sokkal nagyobbra és mélyebbre mutat. Észre sem veszi talán Jézust a vendégek között, aki most először kijelentette dicsőségét, isteni hatalmát. Ezt csak a tanítványok látják.

Hasonlóan van ez a második történetben is, amikor Jézus kikergeti az árusokat éspénzváltókat a templomból. A zsidó vallásos vezetők nekiszegezik a kérdést: *„milyen jelet mutatsz, hogy ezt teszed?”* Prófétaként lépsz fel, megtisztítod a templomot – rendben! De akkor igazold egy isteni jellel, vagy csodával, hogy neked erre van felhatalmazásod! Mit válaszol Jézus? *„Romboljátok le a templomot, és három nap alatt felépítem azt.”* A zsidók szörnyülködnek: *„Micsoda? Negyvenhat évig épült ez a templom Heródes idejében. Mi az, hogy te három nap alatt felépíted?”* Értelmezhetetlen a felszínen. De van egy mélyebb, valóságosabb jelentés, amelyet nem látnak, sőt amit a tanítványai is csak később, feltámadása után értenek meg. Visszaemlékezve ezekre a mondatokra akkor értik csak meg azok tartalmát: Jézus nem a kőből épült templomról, hanem saját testének templomáról beszélt, és már nem a jeruzsálemi templomban, hanem Jézus személyében lakozik közöttünk Isten dicsősége!

Mindkét történet szívében van tehát valami, ami Jézus igazi mivoltával kapcsolódik össze, amikor kijelenti dicsőségét, felragyog isteni mivoltának a titka. Rátekinthetünk persze felszínesen, mit tesz emberként egy-egy helyzetben, ennek is van üzenete, de mindig van egy mélyebb olvasat. Miért teszi ezeket? Mit jelent, hogy az első csoda, az első jel a menyegzőhöz és a borhoz kötött? Miért áll rögtön utána a templomtisztítás története? Ha Jézus személyét, viselkedését nem felszínesen, hanem a Biblia nagy történetének az összefüggésében vizsgáljuk, lényegi dolgokat érthetünk meg Jézus valódi küldetésével kapcsolatban.

Jézusban valami radikálisan új érkezik mindenki számára, aki találkozik vele.

Miért a menyegző? A korabeli zsidó ember számára egészen természetes volt, hogy a menyegző nem csak férfi és nő egybekeléséről szól, hanem a menyegző Isten és az Ő népe közti kapcsolatnak a képe. Ézsaiás könyvének 62. fejezetében azt mondja Isten az Ő népének: *„Nem mondanak többé elhagyottnak, országodat sem mondják pusztaságnak, hanem úgy hívnak, hogy gyönyörűségem, országodat pedig úgy,*

hogy férjnél van. Mert gyönyörködik majd benned az Úr, és országodnak Ő lesz a férje. Mert ahogyan az ifjú elveszi a hajadont, úgy vesz el téged, aki felépít. Ahogy a vőlegény örül menyasszonyának, úgy örül majd neked Istened.” Az egész Ószövetséget átjárja ez a gondolat, hogy Isten a mi férjünk, a hitvesünk, Őhöz tartozunk, és el fog jönni egy nap, amikor majd teljessé lesz ez a szövetség, amikor majd beteljesül ez a házasság. Az Újszövetség azt az ígéretet teszi hozzá: akkor majd Isten új eget és új földet teremt. Benne élet van és világosság! A mi tapasztalatunkban sokszor sötétség van, halál, és fájdalom. De eljön az a nap, várja Izrael, amikor Isten és az Ő népe egy megújult világban, mint egy menyegzőben végre teljesen egymásé lesz. Ott nem lesz halál, és nem lesz sötétség, csak élet és világosság. Erről a képről gyakran, Álmos próféta könyvében is úgy beszél az Ószövetség, mint ahol „*bőven fog folyni a must és a bor!*” Egy nagy ünnep, nagy lakoma, nagy menyegző képe ez! És akkor talán kezdjük már érteni, miért van az, hogy amikor Jézus kijelenti először, hogy kicsoda Ő, akkor miért éppen egy menyegzőre megy? Mert ez fejezi ki legvalóságosabban azt, mi Isten vágya az Ő népével és az egész teremtett világgal: hogy ami megromlott, ami összetört a bűnesetkor, azt helyreállítsa, megváltsa! Jézus azt mondja: bennem, velem, általam történik majd ez az új teremtés!

A második történet ugyanerről a radikálisan újról beszél. Azzal, hogy Jézus ítéletet mond cselekedetével a templom fölött; afölött, ahogy akkor Istent imádta Izrael, azzal Jézus meghirdeti az újat: mostantól nem a jeruzsálemi templom az a hely, ahol Isten jelenléte egyedül elérhető. Mostantól ez az ember, a testté lett Ige, a Názáreti Jézus az, akiben Isten dicsősége, élete, világossága elérhető mindenkinek.

Radikálisan új van jelen Jézusban! De ennek a radikálisan újnak a szívében egy drámai fájdalmas valóság áll: a kereszthalál. Merthogy az élet és a világosság, az új teremtés valósága, Jézus először elnyelik a halál, a sötétség, a régi világ valósága által, csak így fog megszületni az új.

Térjünk vissza ennek a fényében mindkét történethez! Van egy nagyon nehéz kérdés a kánai menyegző jelenetben. Amikor Jézus anyja érzékeli, hogy baj van, odamegy Jézushoz, és azt mondja neki: „elfogyott a bor!” Jézus valahogy így válaszol: asszony, most nekünk ezzel nincs dolgunk. Nem jött el még az én óráim. Aztán eltelik egy kis idő, talán öt perc, félóra, egy óra, s akkor úgy tűnik, mintha mégis eljött volna az ő órája, mert cselekvésbe lendül. Mi történik?

Az a kifejezés János evangéliumában, hogy „az én óráim”, minden esetben Jézus halálának az óráját jelenti. Jézus ott ül a menyegzőn, látja a vőlegényt és a menyasszonyt, észleli az eseményeket: elfogy a bor, szól hozzá az anyja – s miközben Jézus részese ennek, közben az eljövendő nagy menyegző zajlik a gondolataiban, a szívében. Ő pontosan tudja: ahhoz, hogy majd az idők végén Isten és az Ő népe teljesen egygyé legyen, ahhoz neki meg kell halnia. El kell jönnie az ő órájának, mert Ő lesz az, akinek a halála által ez a nagy menyegző be fog teljesedni egy napon. Ezért hívja az Újszövetség ezt a nagy menyegzőt a Bárány menyegzőjének, ahol Jézus, aki meghalt, mintha áldozati állat lenne, és feltámadt, jelen van, amikor Isten és az Ő népe találkoznak.

A történet, hogy hogyan lesz az a bor, erről beszél! Azt olvassuk, hogy ott volt hat óriási kővödör a zsidók tisztálkodási rendje szerint. Miről szól a víz a tisztálkodásban? Folyamatosan arra emlékezteti Izraelt, hogy meg kell mosatni, ha Isten szent jelenlétebe akar jönni, merthogy tisztátalan. Abból a vízből, ami folyamatosan szolgáltatja ezt a megmosatást – abból lesz a bor, ami a nagy menyegző összefüggésében nem más, mint Jézus vérének a jelképe. Jézus vére az, amely egyszer s mindenkorra megmos, megtisztít, átjár, hogy szabadon menjünk az Isten jelenlétebe. Jézus tehát, amikor ott ül a menyegzőn, ahol a vőlegény és a menyasszony az életük egyik legszebb óráját ülik, még evvel a kinnal is - a saját menyegzőjéről, a saját órájáról elmélkedik. Gondolataiban előrtetekint küldetésének legnehezebb órájára.

És akkor már értjük a másik történetet is: mi áll a templomtisztításnak a szívében? A tanítványok meg is jegyzik egy helyen a zsoltárt idézve, ahogy látják Jézust: „*az Úrházáért való féltő szeretet emészt engem!*” Az Isten szeretetéért, dicsőségéért Jézusban égő tűz, ami oda viszi, hogy szembe menjen a hazug, üres vallásossággal, az fel fogja emészteni őt! El fogja pusztítani. Ezért mondja: „*romboljátok le a templomot!, és én három nap alatt felépítem azt!*” Itt még senki nem érti, miről beszél, egyedül Ő tudja, hogy ez a szerepe, küldetése. Keresztre fogják feszíteni, de a harmadik napon feltámad, mert Isten győzelme vitathatatlan. Ez lesz annak a módja, hogy Isten szeretetét, kegyelmét, irgalmát kiáraszsa a világra.

3. Milyen válaszok születnek?

Mit jelent hát hinni? Mit jelent ezt a drámát, ezt a valóságot élni? Igaz ez a történet, vagy pusztán csak álom? Ez a világ valóságos története, vagy ez csupán valamiféle vallásos képzelgés, aminek nincs helye a mai világban? A válasz hit kérdése. De nem csak a hívőnek, hanem a nem hívőnek is. A nem hívőnek azt mondani, hogy a világot nem Isten szeretete hozta létre; hogy férfi és nő szeretetkapcsolata semmi módon nem beszél arról, hogy Isten hogyan szeret és milyen személyes valóság; a nem hívőnek azt mondani, hogy a világ nem tart oda, hogy egy nap újra egyesüljön minden isten szeretetében a nagy menyegzőben – nem tudományosabb, nem megalapozottabb, nem intelligensebb, és főleg nem bátrabb, mint elfogadni Isten kijelentését.

Egy pillanatra gondold végig magadban a házassággal kapcsolatban: honnan van a férfi és női valóság ebben a világban? Honnan, miért van ez? Most ne arról a személyes szintről közelítsünk erre, hogy milyen nehézségeink, vágyaink, hiányaink vannak ezzel kapcsolatban! Hanem onnan, hogy miért van a világban az, hogy az élet a nő és a férfi szeretetkapcsolatából, a menyegzőben való beteljesülésből születik? Pusztán egy evolúciós véletlen volna, ami így alakult ki az évmilliók alatt, valamilyen módon ilyenné lett, és talán még valameddig ilyen lesz? Vagy pedig Isten így teremtette a mindenséget, hogy férfi és nő kapcsolatában az ember folyamatosan emlékeztetve legyen arra, hogy egyedül kevés, szeretetkapcsolatra van szüksége, hogy betöltse a küldetését a világban? Pusztán kulturálisan és társadalmilag meghatározott dolog, ami lassan úgymint elmúlik a nyugati civilizációban, vagy pedig mély rend, amely Isten lényéből fakad, és férfi és nő kizárólagos kapcsolata valamit visszatükröz Isten szeretetéről még akkor is, ha nem csak élet és világozóság, hanem halál és sötétség kapcsolódik a házasság történetéhez?

Tudom, akármilyen szép, megejtő is lehet ez a kép valakinek, mégis ott van a kétely és a kérdés: „de igaz lehet-e ez?” Ezért két olgot szeretnék még végül elmondani.

Az egyik: a hit végső értelemben ajándék. A násznagy és a násznép nem ragad meg semmit a titokból, ami közöttük zajlik. A tanítványok viszont látnak és hisznek. A Jézusba vetett hit nem másról szól, mint arról, hogy mi az élet forrása, végső célja, ki tartja fenn az életet. A létező legmélyebb kérdések ezek, egyikünk sem tudja a saját agyával elővezetni ezekre a választ. Ezt a választ, a hitet csak Isten lelke tudja életre hívni bennünk. Ezért a hit a legmélyebb értelemben ajándék. Mint ahogy Kánában a többség nem vette észre Jézus kinyilvánított isteni dicsőségét, de néhányan látták, ugyanígy Jézus a Szentlélek által ebben a pillanatban is kinyilvánítja az ő dicsőségét és isteni mivoltát neked, a szívedben. Talán azt mondod, nem vagy még hívő, de valahol mélyen a szívedben bizonytalanul érzed, hogy valami mozdul, kinyílik, mintha valamilyen ablak nyílna meg, mintha valamilyen reménység születne, mintha egy pillanatra magad sem hiszed, hogy hogyan, de mégis elhinnéd, hogy lehet, hogy mindez mégis igaz - akkor tudd meg, hogy ez a pici rezdülés a lelkedben Isten munkája. Így születik a hit ajándéka, amikor kezded megsejteni, hogy amiről soha nem gondoltad, hogy igaz, az mégis igaz lehet. Lehet, hogy élet van abban a Krisztusban, aki eddig annyira távoli volt tőled? HA felsejlik ez a kérdés benned, egyetlen helyes válaszod lehet: „jőjj, Uram Jézus, mutasd meg, erősítsd ezt meg!” Úrvacsorában akár, ha kijössz és áldást kérsz, ez legyen a

szívedben: „Uram, győzz meg arról, ha ez igaz! Munkáld ezt a hitet a szívemben!” Kijelenti egyeseknek az ő dicsőségét most is. Mert Ő ilyen.

Második, befejező gondolat: figyelmeztetés hívőknek. Észrevettétek ezt a mondatot a történet legvégén, a templomtisztítás után? „Sokan hittek az Ő nevében, mert látták a jeleket, amelyeket tett. Jézus azonban nem bízta magát rájuk, mert ismerte mindnyájukat, és tudta, hogy mi lakik az emberben.” Tudjátok, ez mit jelent? Azt, hogy nincs rendben ez a hit. Megjelent Jézus, bement a templomba, megítélte az üres vallásosságot, és sokan, akik maguk is kritizálták már ugyanezt a vallásosságot, mert kiszorultak belőle, azt mondták: halleluja, itt van a mi emberünk! Lelkesedtek: „ó, hiszünk benned, Jézus, végre megtetted, amit mi is akartrunk, csak nem voltunk elég bátrak hozzá.” De Jézus azt mondja erre a hitre: ez kb. olyan, mint amikor egy gyufát meggyújtasz, nagy lángja lobban, de meddig tart? Ez nem az a hit, ami megtartana. Ha tehát most ilyet érzel, hogy „gyerünk, végre, de jó!” - ezt a lelkesedést felejtsd el! Az a másik, az a mélyen érintő, ijesztő, ami szorongatja a lelked, ami oda visz, hogy lehet, hogy a kijelentés valóság, és radikálisan újnak kell történnie az életemben – az az igaz hit.

Imádkozzunk!

Szentlélek Isten, arra kérünk Téged, hogy ahogy továbblépünk az úrvacsorai közösségbe, gerjeszd a szívünkben az igaz hitet! Szentlélek Isten, add meg, hogy a szívünkkel lássuk Jézust úgy, ahogy Ő valójában van, a maga dicsőségében, együttérzésében, örömeiben, ítéletében, bűn ellen való haragjában, könyörületességében és szeretetében; hogy lássuk Őt, hogy imádjuk Őt, hogy leboruljunk Előtte, hogy megújuljunk Benne! Add, hogy először odaadjuk magunkat Őneki teljesen! Kérünk, Lélek, végezd bennünk a Te munkádat!

Ámen

(Lovas András)